

Andreja Vojnić

DOI: <https://dx.doi.org/10.21857/9e31lhkzqm>

Stručni članak

Rukopis prihvaćen za tisak: 21.10.2024.

SIN ZEMLJE SLAVONSKE! KNJIŽNIČNI DIO OSTAVŠTINE MATKA PEIĆA U GRADSKOM MUZEJU POŽEGA

Sažetak

Matko Peić bio je čovjek uspješan u mnogim djelatnostima, odnosno svestran čovjek. Tako bismo u dvije riječi i na jednostavan način mogli opisati Matka Peića. No, bio je sve, samo ne jednostavan. Volio je slikati, pisati i istraživati. Propitkivao je mnogobrojne teme s ogromnom željom za daljnjim istraživanjem. Upravo na toj želji za istraživanjem i mnogobrojnim putovanjima po Hrvatskoj i svijetu temelji se knjižnični dio njegove ostavštine Gradskog muzeja Požega.

Ključne riječi: Matko Peić; ostavština; Gradski muzej Požega.

Matko Peić rođen je 10. veljače 1923. godine kao Mato Peić, od oca Matije Peića, vlasnika fijakerskog parka, koji korijene vuče iz sela Ugarci, te od majke Eve Peić, djevojačkog prezimena Jogun iz sela Toranj. Otac mu umire 1935. godine, a majka 1962. Osim roditelja, osobe koje su utjecale na njegov daljnji život u Požegi, Zagrebu i putovanjima jesu Marija Štefanac Metzger, Zvonimir Wyroubal, Vladimir Becić, Ljubo Babić, Višnja Jagić Peić, te mnogi znameniti Požežani, Slavonci i drugi. Kod Marije Štefanac Metzger učio je francuski jezik, što mu je sigurno kasnije pomoglo pri studiranju u Parizu. Zvonimir Wyroubal predavao mu je crtanje i pisanje u Državnoj realnoj gimnaziji u Požegi, a dvojica u nizu profesora, koji su mu predavali na studiju slikarstva Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu, jesu Vladimir Becić i Ljubo Babić. Opis njegovog života važan je kako bismo mogli otkriti važnost određenog primjerka knjižnične građe u njegovoj ostavštini.

Gradski muzej Požega 2021. godine otkupio je, uz financijsku potporu Grada Požege, ostavštinu Matka Peića. Unutar ostavštine nalazi se arhivski, likovni i knjižnični dio. Kako je Matko volio slikati i pisati, jednako tako volio je i istraživati. Propitkivao je mnogobrojne teme s ogromnom željom za daljnjim istraživanjem. Upravo se na toj želji i mnogobrojnim putovanjima po Hrvatskoj i svijetu temelji knjižnični dio njegove ostavštine u Gradskom muzeju Požega. Preko knjižnične gra-

de unutar ostavštine može se pratiti njegov životni put. Nakon smrti Gradski zavod za zaštitu spomenika kulture i prirode Grada Zagreba osnovao je povjerenstvo koje je pregledalo, popisalo i predložilo mjere zaštite ostavštine Matka Peića koja se nalazila u stanu u kojem je živio te u kabinetu koji je koristio u sklopu Akademije likovnih umjetnosti. Prema izvještaju povjerenstva knjižnični dio u stanu sastojao se od oko 148 kutija, odnosno 6226 knjižničnih jedinica. Iz prostora kabineta Akademije likovnih umjetnosti spremljeno je oko 225 kutija knjižnične građe, odnosno 9589 jedinica, što ukupno iznosi 373 kutije i 15 815 jedinica knjižnične građe unutar ostavštine. Broj je moguće samo okvirno izračunati jer se unutar kutija mogla pronaći razna građa smještena zajedno, a točan broj će se znati nakon što se građa detaljno pregleda, očisti, popiše, prebroji i obradi, što predstavlja dugogodišnji posao. Kako bi se zapravo dočarao broj jednog dijela knjižnične građe unutar ostavštine, količina je vidljiva i prema članku iz Požeškog lista koji je objavljen 10. svibnja 1973. godine. Nakon osvojene nagrade Miroslav Kraljević u Požegi Aleksandar Milošević obavio je intervju s Matkom Peićem. On za Matkov prostor, gdje je intervju obavljen, piše da su razgovor vodili u njegovom kabinetu pretrpanom knjigama, u doslovnom smislu riječi, od poda do stropa. Stoga tako veliki broj knjižničnih jedinica unutar ostavštine uopće ne iznenađuje. Kako Zbirka akademika Matka Peića uključuje likovni, arhivski i knjižnični dio kao sastavnice iste Zbirke, knjižnični dio ostavštine podijelit će se na više podzbirki zbog lakšeg snalaženja, a to bi bile:

1. Izdanja do 1850. godine – tiskana građa nastala do 1850. godine i 1850. Takva građa ima status kulturnog dobra i potrebno ju je izdvojiti od ostalih.
2. Matko kao pedagog – dio koji bi uključivao čitanke, časopise za djecu, poput *Radosti*, *Smiba*, razne priručnike, rječnike, enciklopedije, slikovnice i slično.
3. Matko kao književnik – dio koji bi uključivao zbirke pjesama, romane, novine, stručne časopise i slično.
4. Matko kao putnik – dio koji bi uključivao razne vrste vodiča.
5. Matko kao slikar – dio koji bi uključivao kataloge izložbi, monografije i slično.
6. Autorska djela Matka Peića – knjižnična građa kojoj je autor Matko Peić.

Unutar svakog dijela i svakog primjerka knjižnične građe potrebno je naznačiti u kojem kontekstu je vezan za Matka. Po potrebi će se podzbirke proširiti. Matko je osoba koja se s posebnom strašću bavila prikupljanjem knjiga i raznih podataka, a Višnja i on su se upotpunjavali u tome. Bio je cijenjen kao umjetnik i čovjek, a mnogima nadahnuće za njihovo pisanje. Sve podatke koji se navode unutar teksta prikupio je i sam Matko, te ih je moguće pronaći na raznim mjestima unutar ostavštine, bilo da su to papirići iskinuti iz blokica; izrezani podsjetnici; članci; korice knjige, časopisa, novina; unutrašnjost stranica knjižnične građe; razglednice; fotografije; prijevozne karte i sl. Mnoge informacije pronađene su na mjestima gdje nikada ne bismo pomislili, no može se pretpostaviti kako se Matko vodio za životnim trenutkom. Niti

jednu dobivenu informaciju nije olako shvaćao, te je sve s mnogo pažnje provjeravao i propitivao. Svoje misli i informacije dobivene od drugih u određenom trenu je zapisivao kako bi ih kasnije mogao uobličiti u znanstveni ili stručni članak, televizijski prilog, katalog ili možda knjigu. Kako se ovdje radi o knjižničnoj građi ostavštine, zanimljiv je podatak da je Matko radio 1947. godine kao knjižničar u Strossmayerovoj galeriji starih majstora Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu (danas Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti), što je vrlo vjerojatno utjecalo i na njegovu ljubav prema skupljanju knjiga, a najbolji dokaz tome je upravo velika količina knjižnične ostavštine. Bavio se i pedagoškim radom, a s godinama je došao do mjesta redovnog profesora Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu. S obzirom na pedagoški rad, u knjižničnoj ostavštini može se pronaći raznih udžbenika, čitanke iz hrvatskog jezika, dječjih časopisa, enciklopedija, stručne literature vezane za pedagogiju, dječju psihologiju i slično. Doktorirao je 1971. godine s temom „Barok i rokoko u djelu Antuna Kanižlića“, koju također možemo pronaći u ostavštini. Bio je član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti od 1977. godine do smrti, u razredu za književnost, što dokazuju mnogi izvještaji o radu Akademije i planovi rada pronađeni u ostavštini.

Višnja Jagić Peić bila je velika sastavnica života Matka Peića i ostavština je u velikoj mjeri vezana za nju i njezinu obitelj. Bila mu je suputnica u životu i na mnogim putovanjima. Višnja Jagić rođena je 10. siječnja 1929. godine u Zagrebu, od oca Josipa Blaža i majke Ivke Jagić. 1957. godine završila je studij talijanskog i engleskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Nakon završenog studija otišla je na specijalizaciju u London, a 1969. godine na Adelphi University u New Yorku. Od 1972. godine radi kao predavačica engleskog jezika na Visokoj školi za vanjsku trgovinu (danas Ekonomski fakultet Zagreb). U izdanju Fakulteta za vanjsku trgovinu za potrebe rada sa studentima napisala je 1976. godine skriptu „Yugoslavia: the subjects of the socio-political and economic system“. Višnja, kao i Matko, sudjeluje u kulturnom životu, između ostalog u kulturnoj rubrici Večernjeg lista u bloku vijesti iz svjetske kulture „Umjetnost u svijetu“, u formiranju likovnog dijela „TV-kalendar“ Zagrebačke televizije (Ekonomski fakultet Zagreb, 2022). Primjerci njezinih radova također se nalaze u ostavštini, kao i knjižnična građa s posvetama njoj ili njezinim roditeljima. Matko i Višnja Jagić vjenčali su se 12. svibnja 1962. godine, a živjeli su zajedno do Višnjine smrti 27. rujna 1999. godine i upravo zbog toga ona predstavlja važan dio njihove ostavštine. Neobično je kako su se vjenčali baš 12. svibnja 1962. godine, a tog datuma i godine umrla je Matkova majka Eva. Na mnogim primjercima knjižnične građe u ostavštini spominje se ime Višnjinog oca, kao Blaž Frka Jagić i sl., stoga bi bilo veoma zanimljivo istražiti otkud naziv Frka. Prema Matici rođenih u mjestu Sali od 1889. do 1903. (Inv.br. 2231) Josip Blaž Frka rođen je 26. siječnja 1893., od majke Šimice Jagić s adresom na Dugom otoku u mjestu Sali i oca Šime Frke Palikuće s adresom u mjestu Sali. Blaževi roditelji su se

vjenčali 30. rujna 1889. u mjestu Sali. Kršten je 19. veljače 1893. godine, a kum mu je bio Niko Milić. Kao napomena stoji da je prekríženo prezime Frka i dodano prezime Jagić službenim dokumentom, odnosno dozvolom Pokrajinske vlade u Splitu, broj: 7611/20, od 20. 10. 1920. prezime promijenjeno u Jagić. Tako je zapravo Blaž Frka postao Blaž Jagić. Umro je 10. studenog 1954. god u Zadru prema izvještaju broj 243/54, koji je upisao matičar Rudolf Frka u mjestu Sali 24. studenog 1954. Svi ovi podatci objašnjavaju dio knjižnične građe u ostavštini vezanoj za Zadarsku županiju, kao što su to, npr. Zadar Zagrebu – riznice Zadra i Nina iz 1971., više primjeraka Zadarske revije, Umjetnička obrada drveta u Zadru u doba gotike iz 1972., Katedrala sv. Stošije u Zadru iz 1985., Župa Sali o 400. obljetnici dogradnje iz 1981., Nakit na našem primorju između Krke i Istre od prapovijesti do danas Arheološkog muzeja Zadar iz 1982., Zadar i okolni krajevi iz 1976., razne vrste vodiča po Zadru, Ninu, Biogradu na Moru i sl.

Mnoga knjižna građa ima napisane posvete Matku, Višnji, njezinim roditeljima. Na nekim primjercima naznačeno je čija je knjiga bila s imenom i prezimenom, umetnuti su razni dodatci, npr. razglednice, fotografije, pisma, dopisi, izrezani članci iz novina i slično, što ih s muzeološke strane čini vrlo zanimljivima za istraživanje i prezentiranje javnosti u budućnosti. Jedan se od takvih pisanih dokaza, u kojemu se Matko zahvaljuje Višnji, nalazi unutar njegove knjige *Slavonija likovnih umjetnosti* iz 1975. godine. 12. svibnja 1976. na godišnjicu njihovog vjenčanja Matko piše: *Dragoj Višnji poklanjam za sjećanje knjigu u koju sam uložio polovicu svog života! Hvala joj za pomoć i razumijevanje. Bit će koja nova knjiga! Matko, Zagreb 12. 05. 1976.* Knjižnični dio ostavštine obuhvaća časopise, kataloge, knjige, vodiče, enciklopedije, rječnike, te cjelovite brojeve novina. Unutar ostavštine pronalazimo razne teme vezane uz politiku, vjeru, književnost, države, putovanja, astrologiju, medicinu, psihologiju, psihijatriju, gastronomiju itd., od kojih su pojedini primjerci pripadali i Višnji. Matkova autorska djela čine jedan poseban segment ovog dijela ostavštine jer Gradski muzej Požega nije imao veliki broj njegovih djela, te je ovim putem fundus muzejske knjižnice obogaćen. Primjerci njegovih djela, koji su do sada pronađeni u ostavštini, jesu: *Barok i rokoko u djelima Antuna Kanižlića* iz 1972., *Biblioteke Slavonije i Srijema* iz 1970., *Crno zlato* iz 1974., *Evropski umjetnici* iz 1986., *Feljton o stablu i šumi* iz 1992., *Francuski slikari 18. stoljeća* iz 1967., *Hrvatski slikari i kipari Slavonija – Srijem* iz 1969., *Hrvatski umjetnici* iz 1968., *Jesen u Poljskoj* iz 1969., *Kanižlić i evropska kultura 18. stoljeća* iz 1968., *Kipari, slikari Slavonija, Srijem* iz 1969., *Lirika* iz 1968., *Ljubav na putu* iz 1984., *Ljubo Babić kolekcija crteža i pastela* iz 1957., *Milan Begović kao putopisac* iz 1998., *Miroslav Kraljević* iz 1989., *Muzeji i galerije Slavonije i Srijema* iz 1970., *Nikola Mašić* iz 1958., *Portreti hrvatskih umjetnika 19. i 20. stoljeća* iz 1986., *Požega* iz 1995., *Pristup likovnom djelu* iz 1973., 1983., 1991., *Račić* iz 1985., *Skitnje* iz 1965., 1967., 1985., 1996., *Slava Raškaj* iz 1957., *Slavonija – književnost* iz 1984., *Slavonija likovne umjetnosti* iz 1975., *Šuma i umjetnost* iz 1979., *Turopoljem* iz 1983., *Umjetnost u Slavoniji i Baranji* iz

1980., *Uvod v umevanje likovnega dela iz 1972.*, Vladimir Becić iz 1966., 1987., *Vojnović i likovne umjetnosti iz 1981.*

Crno zlato je jedno od zanimljivijih autorskih djela Matka Peića. Odmah u predgovoru *Drage Bobića* iz studenog 1974. godine nalazimo opis njegovog načina pisanja i istraživanja. *Na stranice malih notesa, uvijek istog formata, notesa koji mogu stati na dlan lijeve ruke, on neprestano bilježi motive o ljudima, o načinu njihova rada, o prirodi koja ih okružuje. Crta i fiksira fizionomije ljudi s kojima razgovara ili koje samo susreće. Portrete izgrađuje gotovo slikarski, u nekoliko pokreta, uglavnom na stranicama tih malih notesa s kariranim linijama. U kontaktu, u dijalogu s ljudima, notes obično ne vadi, ne bilježi; to radi kasnije, kad se razgovor završi jer, kako on kaže, „ljudе ne treba preslušavati“. Nema magnetofona, nema snimanja jer ljude treba uhvatiti nepripremljene za razgovor, bez poze. Radnici s kojima pisac razgovara vrlo često i ne znaju da razgovaraju s piscem, ne znaju tko ih „slika“. Knjiga „Crno zlato“ nastala je od desetaka i desetaka sitnih blokova, od stotina, tisuća ceduljica – stranica na kojima je sva sila često vrlo raznovrsnih podataka, od onih koji se odnose na geologiju, zoologiju, botaniku, do onih s područja tehnike i arhitekture, od zapisa sa starih nadgrobniх spomenika i iz starih knjiga do podataka koji sadrže opise rudarske opreme, strojeva i slično (Peić, 1974). Drago Bobić u predgovoru piše kako radoznali putnik Peić nikad ne posustaje ni kao putnik ni kao pisac (Peić, 1974). No, ne može svatko biti putopisac jer putopisac mora biti i novinar, etnograf, povjesničar, ljubitelj putovanja, političar, istraživač, ... Matka nazivaju svjetskim putnikom koji se umjetničkim talentom htio odužiti svom rodnom gradu jer je otišao, no i Zagreb mu je prirastao srcu. Upravo *Skitnje* započinju rečenicom: *Srpanj je došao i u Zagreb...* (Peić, 1967), a one predstavljaju jedno od njegovih najpoznatijih književnih djela. Uvrštene su u čitanke za hrvatski jezik kao dobar primjer književne vrste, putopisa, a nalaze se i unutar ostavštine. Knjižnični dio ostavštine obiluje njegovim pedagoškim radom. Tako imamo, npr. primjerke dječjih časopisa *Radost*, te *Smib*, koje bi i današnja djeca sigurno rado pročitala. Jedna od najznačajnijih njegovih knjiga je *Pristup likovnom djelu* koja se i danas koristi kao literatura u obrazovnim ustanovama u Republici Hrvatskoj. Povodom objavljivanja te knjige u Požeškom listu od 10. svibnja 1973. godine napisano je kako je Matko rekao da ga najviše u životu zaokuplja rad na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Izjavio je kako se preko deset godina intenzivno bavio likovnom kritikom i ustanovio da to nema smisla. Mnogi nisu razumjeli i nisu znali neke osnovne stvari o slikarstvu. Zbog toga je i napisao knjigu *Pristup likovnom djelu*. Svaki putopisac treba vodič kad putuje. U današnje vrijeme fizički vodiči više nisu toliko potrebni jer je tehnologija toliko razvijena da gdje god se u svijetu našli možemo bez problema pronaći mjesto koje želimo posjetiti. Je li Matko tijekom putovanja skupljao vodiče pa na temelju njih krenuo pisati putopise ili ih je prikupljao baš zbog ljubavi prema putovanjima kako bi se mogao snaći u nepoznatom mjestu ili je jednostavno volio kupovati i proučavati knjige? Kakav god odgovor bio, ostavština obiluje vodičima, bilo da se radi o vodičima po državama, gradovima*

ili kulturnim ustanovama, kao što su, npr. Jugoslavenski vodič u arapskom svijetu iz 1985., Alpinistički vodič – stijene Jugoslavije iz 1979., Vodič zbirke stećaka iz 1973., Nacionalni park Risnjak, vodič iz 1970., Planinarski vodič Samoborskim gorjem iz 1953., Vodič kroz Narodne knjižnice Zagreba iz 1983., Vodič Arheološkog muzeja Split iz 1991., Turistički vodič rivijere zlatne obale Umaga, Novigrada, ..., Muzejski vodič Moderne galerije Rijeka iz 1992., Hrvatski vinski vodič iz 1995., Povijesno-turistički vodič grada Ogulina iz 1994., Turistički vodič Požega iz 1996., Vodič u svetište Ludbreg iz 1981., Vodič kroz dio zbirke Ante Topića Mimare iz 1983., Foto vodič Varaždin iz 1982., Alternativni vodič iz 1987., Planinarski vodič po Velebitu iz 1929., Službeni vodič Univerzijade 1987., Hrvatski srednjoškolski vodič iz 1996., Sakralno-turistički vodič iz 1985., Ilustrirani privredni turistički i hotelski vodič po Jugoslaviji iz 1970., Vodič i turističko-poslovni informator Tuzle iz 1975., Vodič kroz Moslavinu iz 1982., Kijev – referentni vodič iz 1964. i mnogi drugi. Vodiči su jedna velika cjelina unutar knjižnične ostavštine i pričaju jedinstvenu priču o životu i radu Matka Peića.

Slavonija, a još više Požega kao njegov rodni grad, zauvijek ostaju prisutni u svim sferama njegova života. Knjižnična građa seže od samih početaka njegovog pisanja, ali životno putovanje ga odvodi nakon Gimnazije u Zagreb. Jedna od njegovih mnogobrojnih požeških veza bila je s muzejom u Požegi, ali je na svojim putovanjima s velikom radošću obilazio i sve druge muzeje i ustanove u kulturi. Upravo zbog toga se u njegovoj ostavštini može pronaći mnoštvo publikacija vezanih za ustanove u kulturi, kao što su to, npr. Monografija o Rudini iz 1997., katalog Požega i Turci iz 1988., Muzeji i galerije Slavonije i Srijema iz 1970., Biblioteke Slavonije i Srijema iz 1970. i drugo. Osvrnemo li se na Slavoniju i njegovo autorstvo, Matko je 1957. pisao o Vanji Radaušu rođenom u Vinkovcima, 1966.; Vladimiru Beciću rođenom u Slavonskom Brodu, 1972.; Vladimiru Filakovcu iz Slavanskog Broda, 1988.; Miroslavu Kraljeviću koji je odrastao u Požegi, te 1972. o Antunu Kanižliću rođenom u Požegi. Zanimljivo je da su mnoga djela unutar ostavštine potpisana i posvećena Matku. Unutar njih su vidljive vrlo osobne i prijateljske posvete drugih umjetnika, radnih organizacija i obitelji. Kako je Julije Kempf također značajna osoba za grad Požegu i osnivač Gradskog muzeja Požega, posebno mjesto u ostavštini zauzima pronađena posveta napisana unutar djela Julija Kempfa *Od Save do Adrije* iz 1923. godine, gdje je napisano: *Nagrada Peić Mati, učeniku 1. razreda u Požegi, 28. lipnja 1930. godine.* Mnogo je pisao o svom rodnom gradu, a akademsku titulu doktora znanosti stekao je upravo vezujući se uz Požegu svojim radom pod nazivom „Barok i rokoko u djelu Antuna Kanižlića“. Za sebe je u Požeškom listu izjavio da je on potomak grada koji je kulturi i povijesti Hrvatske i Jugoslavije dao mnogo i osjećao se dužnim da svoj dio da kao sin toga grada. Unutar ostavštine Matka Peića pronađeno je i mnogo posebnih primjeraka koje možemo povezati s Matkom i njegovim životom i radom, a samo neke od njih su: *Moje đачke uspomene iz požeške Gimnazije Tome Matića* iz 1964. uz posvetu, *Boja i sklad Ljube Babića* iz 1943. uz posvetu, *Muški život: her-*

meneutičko čitanje Matka Peića autora Vlatka Pavletića iz 1987. uz posvetu, Putopis o Baranji Mirka Hunjadija iz 1989. uz posvetu, Pjesnički susreti u Drenovcima iz 1996.,...

Upravo zbog toga naslov ovog rada nosi ime *Sin zemlje slavonske*. Matko Peić bio je čovjek uspješan u mnogim djelatnostima, odnosno svestran čovjek. Tako bismo u dvije riječi i na jednostavan način mogli opisati Matka Peića. No, bio je sve, samo ne jednostavan, o čemu svjedoči i njegova ostavština u Gradskom muzeju Požega. Matko umire u Zagrebu 30. listopada 1999. godine sa 76 godina, no dolaskom njegove ostavštine u Požegu zauvijek će živjeti sjećanje na njegov život i rad. Svi primjerci navedene knjižnične građe imaju svoj razlog zašto su upravo oni završili u ostavštini, a kao muzejski predmet predstavljaju veoma vrijedan dio života velike osobe kakav je bio Matko: Matka Peića književnika, putopisca; Matka Peića profesora, mentora; Matka Peića slikara, kritičara ili jednostavno Matka Peića, čovjeka rođenog u Požegi.

Literatura:

1. Državni arhiv u Zadru, Zbirka Matičnih knjiga Državnog arhiva u Zadru (HR-DAZD-378), Matica rođenih Sali 1889. – 1903. (Inv.br. 2231)
2. Ekonomski fakultet Zagreb (2022) *Leksikon Ekonomskog fakulteta*. Zagreb: Ekonomski fakultet Zagreb.
3. Gradski muzej Požega: Dokumentacijsko-informacijski odjel – Mapoteka
4. Gradski muzej Požega: Dokumentacijsko-informacijski odjel, Muzejska knjižnica – Ostavština Matka Peića.
5. Gradski muzej Požega: Fond Hemeroteka (S++; HEM) od 1924. do 2023.
6. Gradski muzej Požega: Fond Izdavačka djelatnost (S++; IZD) od 1924. do 2023.

SON OF SLAVONIA! The library part of Matko Peić's legacy in the City Museum of Požega

Summary

Matko Peić was a versatile man accomplished in a number of art forms. That is an attempt to describe Matko Peić in a few words and in a simple way, but it is not nearly close to describing all of his achievements. He loved to paint, write and research and was pursuing all of his activities with great passion and intensity. His researched numerous topics with a great desire for further research and it is the literary part of his legacy in the City Museum of Požega that is based on this desire for research and his many travels around Croatia and the world.

Keywords: Peić, Matko; legacy; the City Museum of Požega.

Andreja Vojnić, mag. cult., mag. bibl., univ. spec. rehab. educ.
Gradski muzej Požega
Matice hrvatske 1, 34000 Požega
andreja@gmp.hr